

Betkó András

Békéscsabán született (1906).

Bemerítkezésétől fogva (1922)

a Békéscsabai baptista gyülekezet tagja volt.

1945-ben családjával együtt Csehszlovákiába,
Miloslavovba települt át feleségének édesanyjához.

1948-ban átköltözött a Pozsony melletti
Podunajské Biskupice (Püspöki) községbe,
ahol új baptista gyülekezet alapításánál volt
és haláláig (1976) mint a gyülekezet laikus prédikátora
szolgált.

Kivonat Betkó András életéről a Békéscsabai baptista gyülekezet krónikájából¹⁾

A Betkó fivérek - János és András - bemerítkezése 1922. május 25-én volt. Velük együtt akkor tíz testvért merített be Kovács Mihály. Az ő megtérésük tehetségük mellett az „onnét felülről való bölcsesség“ gazdag tálentumaival felejthetetlen és felbecsülhetetlen értéket, nyereséget jelentettek a Békéscsabai Gyülekezetnek, de a Békés Megyei Baptista Missziónak is.

Az **első diakónusavatást** 1933-ban bemerítési istentisztelettel kötötték össze úgy, hogy délelőtt volt az avatás, délután a bemerítés. Négy testvért avattak diakónussá: Almási Mihályt, Ligetvári Pált, Betkó Jánost és **Betkó Andrást** avatták diakónussá. Felavatásuk eddigi munkájuk elismerése is volt.

¹⁾ Balog Miklós, A Békéscsabai gyülekezet 120 éves története, erősen rövidítve, egyetlen előadásban, 2015. október 18.

Önképzőkört is szervezett **Betkó András** testvér 1935-ben a gyülekezet fiatalságából, mely 1945-ig működött, és amelynek magam (BM) is - barátkozó - tagja voltam. Ez a csoport bibliaismeretre, a vasárnapi ifjúsági szolgálatokra tanította a fiatalokat. Ők írták és szervezték minden Szilveszterre is a verseket, elbeszéléseket, csoportjeleneteket és tanultak új énekeket.

A **nyári békési konferenciákat** 1935-ben kezdték szervezni, melyek a körösvidéki testvérek és gyülekezetek nagyon kedves alkalmi lettek. A körösvidéki testvérek és lelkipásztorok rendkívül nagy megbecsülését jelentette ez az akkor vezető szerepet betöltő Békéscsabai Gyülekezetnek, valamint lelkipásztorának és **Betkó Andrásnak**, noha természetesen a szervező munkában mások is részt vettek.

Lényegében e konferenciával indult el a **Körösvidéki Kerületnek a missziómunkája**, mert ezzel szerveződött meg maga a Körösvidéki Kerület. Ebből a szervező munkából a csabai testvérek is nagy részt vállaltak. Ennek megbecsüléseként választották meg a Kerület első elnökéül Kovács Mihályt, és **első titkárának Betkó András** testvért.

A februári konferenciákat mindig Békéscsabán tartotta a kerület. Ezek **fő szervezője** is Kovács Mihály és **Betkó András** testvér volt. E konferenciákra is hívtak vendég lelkipásztorokat, főképp országos vezetőink közül, s a környező gyülekezetek ének- és zenekarai felváltva végezték a szolgálatokat.

A „**Szikla**“ **fiúkör** 1938-ban alakult szintén **Betkó András** szervezésében alakította, és amennyire idejéből futotta, vezette is. E csoport legnagyobb szolgálata az iratmisszióban volt. A gyülekezeti istentiszteletekre meghívókat hordtak szét a városban. Azután az „Olvasd“ című lapot osztogatták, és ezeket mind saját pénzükből vették. Ezen kívül még bélyeggyűjtéssel is foglalkoztak. Az ebből kapott összeget a külmisszió támogatására fordították. **Betkó András** után a fiúkör vezetői **Almási Károly**, **Kovács János** és **Gálik János** voltak.

A „**Gedeoniták**“ csoportját 1941-ben alakította meg **Betkó András** a bementett és gyülekezeti tag fiúk és lányok köréből. A háború folyamán egyre inkább tért hódított a fiatalság között a világiasság, az erkölcsatlenség és a lelki közömbösség. Ezért azzal a célkitűzéssel indította el **Betkó** testvér ezt a csoportot, hogy a fiatalok együttesen harcoljanak a bűn ellen, és rombolják le a különböző bálványok oltárait életükben, amint egykor a bibliai **Gedeon** tette. Innen a névválasztás is.

Az énekkar. Ez egyesítette magában a legtöbb tagot, a többi csoporthoz viszonyítva. Ennek vezetője akkor **Betkó András** volt. Noha a többi csoportra is elég sok időt áldozott, az énekkarnál kellett a legtöbb időt eltöltenie. Ez az áldozat is meghozta a maga gyümölcsét, mert amíg a többi csoport a háború alatt nemigen működött, addig az énekkar tudott szolgálni a leg-gyakrabban.

A vonószekart **Ligetvári Pál**, a lányokból alakult **pengetős zenekart** pedig **Betkó András** vezette. A két

zenekar a háború alatt nemigen végzett szolgálatot, esetleg nagyobb ünnepek alkalmával a pengető zenekar játszott el egy-két éneket.

Mivel a háborús károk lehetetlenné tették, hogy a különféle csoportok megtartsák összejövetelüket, ezért **Betkó András** testvér ismét **egy újdonsággal** próbálkozott: **faliújságot szerkesztett** Kovács Jolánkával együtt. A szerkesztés mellett ők írták a cikkek legnagyobb részét. A fő cél az volt a faliújsággal, hogy egyrészt a háború után nem lévén más lelki életet tápláló sajtótermék pótolják ennek hiányát, másrészt pedig alkalmat akartak adni a fiataloknak is arra, hogy cikkeket írjanak és olvassanak.

A Faliújság sokrétűségére jellemző, hogy az igei elmékedések mellett található volt benne vers, egy-egy megtérés története, aforizma, a vasárnapi iskolások részére rövid bibliai történetek, helyesírási útmutató, humor, tájékoztatás a gyülekezet életéről, betegekről stb. Mindenki megtalálta a neki legkedvezőbb és őt érdeklő cikket. **Betkó András testvér nagy szakmai hozzáértéssel és költői érzéssel dolgozott ebben az irodalmi szolgálatban.** Ez szakmájából is adódott, hiszen – ma már kevesen tudják, hogy – **ő volt a megye egyik legnagyobb nyomdájának, a Tevan nyomda készülő kiadványainak magyar és szlovák nyelvű lektora.** Anyanyelvi fokon beszélté ugyanis mindkét nyelvet, sőt tájszólás nélkül e nyelvek irodalmi változatát is. Egyébként a Békéscsabán beszélt magyar nyelv – sokszor a szlovák háttér ellenére is – minden tájszólást nélkülöz, szemben pl. a „bikísivel“.

Újabb veszteség érte gyülekezetet a háború után (1945) mert **Betkó András** testvér családjával együtt Csehszlovákiába települt át feleségének édesanyjához. Így vezető nélkül maradt az énekkar, de vele együtt az ifjúság is. Az ő elköltözésük az egész gyülekezetet megrázta, mert **mindenki nagyon szerette az áldozat- és szolgálatkész Betkó Andrást**. De legyen hála az Istennek, hogy testvérünk megtérése után, 23 éven keresztül ebben a gyülekezetben adta oda életét önzetlenül Isten és az ő népének szolgálatára. Nemcsak beszédével, de példaadó életével is hirdette a megváltó Jézus Krisztust. Egyetlen vigasz már csak az lehetett számunkra, hogy ahova költözött, **ott továbbra is hasonló lelkesedéssel és odaadással folytatta szolgálatát** talentumaival Isten munkájában, a misszió javára és előmenetelére.